

PRIČA O PARKU

(Vizualna fotografska priča)

Moć vizualne dokumentacije koju posjeduje fotografija kao medij neprijeporna je. Fotografska kamera bilježi sve. Ono što u određenom trenutku namjeravamo zabilježiti i ono što nam nije bilo ni na kraj pameti. Kamera bilježi detalje koji su u određenom trenutku naoko nevažni i tek promjenom načina gledanja, svijesti ili interesa postaju uočeni i vidljivi objekt promatranja. U slučaju koprivničkog javnog parka upravo fotografijom pamtimo njegove početke, sjene prvih zasađenih drvoreda, njegova sjajna i manje sjajna razdoblja, vrijeme nastajanja, procvata i obnove, razdoblja stagnacije i zapuštenosti, povremenih devastacija, vandalskih rana i umirućih stabala. Isto tako, fotografijom su zabilježeni neki lijepi trenuci, susreti, trešnja i magnolija u cvatu, tajne ljubavne priče iz Aleje uzdisaja.

Dok su stanovnicima grada bili važniji ratovi i preživljavanja, park je rastao, bujao i živio vlastitim životom. I u najtežim vremenima park je bio mjesto na kojem se lakše disalo, bježalo u osamu i mir zelenila u središtu grada. Da su parkovi pluća grada najbanalnija je konstatacija koju možemo staviti na papir. No to je činjenica. Isto je tako činjenica kako se stanovnici gradova poistovjećuju sa svojim javnim parkovima, gledaju na njih kao na oaze mira i spokoja koje mogu naći u glasnoj vrevi grada. Koprivnički javni park u samom srcu stare gradske jezgre naša je oaza zelenila i mira.

Javni park u Koprivnici dio je najužeg centra grada i stare gradske jezgre koja je kao cjelina svojim sadržajima, načinom oblikovanja i stilskim karakteristikama do danas zadržala obilježja urbano osmišljenog gradskog prostora 19. stoljeća na prostoru bivših bedema nekadašnje utvrde. Upravo je u 19. stoljeću došlo do nove izgradnje grada oko vanjskog ruba stare renesansne utvrde, na udaljenosti koju je diktirala širina nekad močvarnog terena, ostavljajući slobodni prostor između utvrde i grada 19. stoljeća. Osnovni problem razvoja grada Koprivnice nije bila industrijska revolucija, već potreba koprivničkih građana da na simboličkoj razini u urbanom tkivu grada ukinu prostorne barijere i uspostave nove prostore slobode.

Prostor parka građanima Koprivnice oduvijek je bio važan, a nedavnim povijesnim i konzervatorskim istraživanjima utvrđeno je kako se fotografijom, koja se razvijala nekako istovremeno kada i prostor parka, mogu ispričati dvije samo naoko različite – priča o koprivničkom parku i priča o koprivničkoj

fotografiji i fotografijama koji su motive parka bilježili prateći smjene godišnjih doba, stilove i razdoblja, promjene fotografskih tehnika i načina gledanja, bilježeći duh vremena i vlastita emotivna stanja. Nema koprivničkog fotografa niti čovjeka s fotoaparatom u ruci, koji barem jednom motiv park nije zabilježio na filmu, digitalnoj kartici ili pametnom telefonu. Svi slojevi značenja, pojavnosti, emocije i razlozi hvatanja prolaznih motiva javnog parka samo su mali djelić ove priče koja se mogla ispričati na stotine različitih načina. U ovom slučaju, odabrano je osam profesionalnih koprivničkih fotografa kojima je fotografija izvor osnovne egzistencije, bez obzira na vrstu i način na koji fotografiji pristupaju. Od vernakularne ateljejske fotografije, dokumentarne, reportažne, korporativne ili umjetničke fotografije, izložbom fotografija "Priča o parku" stavljen je naglasak na fotografiju u kojoj profesionalni pristup nije ostao imun na emotivnu uključenost u temu i motiv. Osam profesionalnih koprivničkih fotografa, **Ivica Barać, Ivan Brkić, Milan Fuker, Mario Kos, Vladimir Kostjук, Marko Posavec, Marijan Sušenj i Boris Vargović** izložili su svoje fotografsko viđenje koprivničkog javnog parka.

Kustoski odabir i još jedna ispričana "Priča o parku", u kontekstu vremena u kojem se lice parka obnavlja i mijenja samo su mali djelić ispričane priče. U trenutku u kojem se upravo fotografijom za potrebe konzervatorske studije nastojalo utvrditi stanje parka od šezdesetih godina 19. stoljeća, pa sve do danas, stare razglednice i povijesne fotografije još su jedna priča o parku, dio koji je već viđen i duboko urezan u naše vlastite mentalne slike grada. Nakon fotografija iz dijela konzervatorske studije o povijesti i razvoju koprivničkog parka, namjera izložbe bila je okom profesionalnih promatrača zabilježiti trenutak vremena u kojem su neminovne promjene dio života, života biljaka u parku i naših vlastitih. Ispričana fotografska "Priča o parku" veće se u ovom trenutku može ispričati drugačije, no u tome je i čar, kako kustoskog odabira, tako i same biti suvremene fotografije kao medija. (9.5.2017.)

- Draženka Jalšić Ernečić



Nakladnik: Muzej grada Koprivnice
Za nakladnika: Robert Čimin
Autor i kustos izložbe: Draženka Jalšić Ernečić
Priprema i oblikovanje: Dalibor Vugrinec
Fotografije: |© Ivica Barać |© Ivan Brkić |© Milan Fuker |© Mario Kos |
|© Vladimir Kostjук |© Marko Posavec |© Marijan Sušenj |© Boris Vargović |
Tisak: Tiskara Baltazar d.o.o. Koprivnica
Naklada: 200 primjeraka
Tiskano u Koprivnici, 2017.

Izložba je realizirana uz potporu Grada Koprivnice.



© Vladimir Kostjук Susret (c. 1980)

PRIČA O PARKU

Galerija Koprivnica

19.5. – 11.6.2017.



© Ivica Barać



© Mario Kos



© Marijan Sušenj



© Ivan Brkić



© Vladimir Kostjuk



© Boris Vargović



© Milan Fuker



© Marko Posavec

Zapravo moramo, izbjegavati škljocanje, fotografiranje *na brzinu* i bez razmišljanja, previše se preopteriti nepotrebnim slikama koje ometaju naše sjećanje i smanjuju jasnoću cjeline.

- Henri Cartier Bresson

Što se mene tiče, fotografiranje je sredstvo razumijevanja koje se ne može odvojiti od drugih načina vizualnog izražavanja. To je način vikanja, oslobađanja sebe, ne dokazivanja ili potvrđivanja vlastite originalnosti. To je način života.

- Henri Cartier Bresson